

DARBECİLİK, TEMELLİ HAINLİK DEMEKTİR!

Darbeler korkunçtur. Sadece çocukların, gençlerin değil, büyüklerin dahi akıllarının alamayacağı kadar korkunç. Soykırım ve kölelikle yok edemedikleri milletleri kendilerine esir etmek isteyen emperyalistlerin, başkalarını yönetme tarzlarının en kolay yöntemlerinden biridir. Hatta kendi kirlî ellerini bile uzatmadan, istedikleri ülkelerde devşirme hainler seçerek, darbeleri onlara yaptırılar. Sonra rahat ülkelerinde, rahat saraylarında, ellerinde purolarla koltuklarına yaslanarak; **"Bizimkiler yine filan ülkede başardı!"** sevinciyle sıradaki başka bir ülkeye aç gözlerini çevirirler.

Hâkimiyetleri altına aldıkları topraklarda, her türlü melaneti teşvikle, yerli halkı birbirine düşürürler. Kendi ülkelerinin bekası için, diğer ülkelerde kan gövdeyi götürmelidir.

Onlara göre; Yer altı ve yerüstü zenginlikle-riyle gelişmeye müsait milletleri durdurabilmenin en güçlü yolu, o ülkede sivil veya askeri bir darbe gerçekleştirmektir. Böylece devletini, milletini seven; mankurt olmayı reddeden insanlara iktidar kapıları kapatılır. Darbelerle sayısız töhmet, seçilmiş devletlerin sırtına yüklenir. O millet müessir bir kudret sahibi liderlerden, idarecilerden mahrum olur. Bu hal Emperyalistler hesabına ne büyük bir kazançtır.

Ortadoğu, Asya ve Afrika'da Müslüman halklar, yıllarca Enver Sedat gibi Batı uşağı liderlerin halka karşı şiddet ve yıldırma hareketleri yüzünden hiç nefes alamadılar. Müslümanlar askeri mahkemelerde yargılanıp, ölüm cezalarına çarptırıldılar. Arap ricalı İngiliz etkisinde Ortadoğu'yu yöneterek bu coğrafyayı felaketten felakete sürükledi.

Güya bugün Batının benimsediği metod şudur. "Her fikre ve düşünceye hayat hakkı tanınmalı!" Ama bu metodu zalimler yalnızca kendi topraklarında uygulamışlardır. Yoksa kendi düşünce ve fikirlerini İslam diyarlarında yaşayan insanlara kabul ettirebilmek için oralarda her türlü zorbalığı, zulmü mübah addederler miydi?

İslam Tarihine baktığımızda ise, bu zorbalığın tam tersi duruma şahit oluruz. Yüzyıllarca Müslümanlar hak adına iyiliğin mutlak surette hâkimiyetini sağlamak için, nezih bir anlayışı benimsemişlerdir. Yani insanlara hangi millete mensup olurlarsa olsunlar iyiliği öğretip, kötülüğün yollarını tıkayacaksınız! Fakat asla onların hür iradelerini kullanmalarını engellemeyeceksin. Toplumlara düşünce yaşağı getirmeyeceksin!

Perihan AKÇAY

Türkiye ve İslam Beldelerinde yapılan darbelerin arkasındaki Haçlı desteği

Avrupa, Amerika pazarlarında yok pahasına satılan Afrika zencilerini, demir kelepçeler ve boyunluklar içinde zenginlerin kölesi yapan; topraklarını işgalle Kızılderi soykırımını yapan azgın milletler, diğer devletleri de nasıl egemenlikleri altına alacaklarının yolunu bulmuşlardı. Darbelerle. Hangi kıtada hoşlarına gitmeyen bir devlet var. Para ve iktidar sözü ile kandırdıkları sivil, asker kişileri kullanarak, tek darbeyle yönetimleri kendi arzularını doğrultusunda ele geçiriyorlardı. Bu hırslarından sadece Müslümanlar değil, Venezuela, Meksika, Şili gibi Latin ülkelerin insanları da nasiplerini aldı. Bazen başarısız olsalar da, onlar yeni denemeler yapmaktan vazgeçmediler. Sudan, Mısır darbelerinde başarılı oldukları ülkeler.

Mısır'da Sisi haini, seçilmiş cumhurbaşkanı şehid Muhammed Mursi'ye darbe yaptığı gün üzüntümüz sonsuzdu. Hele darbeyi telin eden kalabalıklara askerlerin acımadan ateş açmaları. Mursi'nin gececik kızı darbeyi protesto ederken alınandan vurularak öldürüldü. Kuzey Işıklar kitabında, o canlar topluca katledilirken hissettiğim acıyı şu cümlelerle dile getirmiştım.

"Hiç unutamadım. Mısır'daki katliamın ilk günlerinde, henüz yirmi iki yaşında iken öldürülen gazete muhabiri çocuğu. Adı Ahmet Assem'di. Haber kanalları Assem'in, bir evin damı üzerinde kendi halkına ateş etmeye hazırlanan ordu mensubunun resmini çektiği anda, aynı asker tarafından öldürülüşünü göstermişti. Hayata kapanan kara gözlerindeydi masumiyet. Ah, Rab'bin! O Ramazan vakitlerinde, onun için ne çok ağladım. "Ben kısa bir zaman için susuz, sen Ramazanda cansız kaldın." diye.

Düşününüz, hangimizin ibadeti daha kıymetli Hak yanında? Hangimizin ki daha onurlu? İnanın şu an dahi Assem'in Cennet ülkesine uzanasım var. Ona yarı açık gözlerinde apaçık gördüğümüz sonsuz huzur ve memnuniyetin sebebini sorasım var. Ta Diyar-ı Mısır'a koşup, mezarının yanı başında gözyaşlarıyla yalvarasım var. "Allah'ım! Bizleri affet, affet, affet!" diye haykırıyorum."

27 Mayıs 1960 İhtilali

Çocukluğumda kütüphanemizin olduğu odada asılı duran bir resim vardı. Fotoğrafın altında da Yahya Kemal üstadın bir dörtlüğü yazıyordu.

**"Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde/
Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter./
Ve serin serviler altında kalan kabrinde/ Her
seher bir gül açar, her gece bir bülbül öter!"**

Bir gün babama o resimdeki şahsın kim olduğunu sorduğumda çok duygulu bir sesle; **"Kendisini ölümden koruyamadığımız bir güzel insan! Büyük bir başbakan. Yazık ki onu idamdan kurtaramadık. Onu koruyamadık!"** demişti. O başbakanın acılarıyla yüklü hayat hikâyesinden, öyle etkilenmişim ki. İsmi daha sonra nerede anılırsa anılsın, kalbimde o dörtlük Menderes'in mazlumluğuyla müsemma gibi yer etti.

**"Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde/
Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter./
Ve serin serviler altında kalan kabrinde/ Her
seher bir gül açar, her gece bir bülbül öter!"**

27 Mayıs 1960... Belki de Türkiye demokrasisine en ağır darbenin vurulduğu gün. Otuz yedi düşük rütbeli subayın, fitne yüklü planları ile gerçekleştirilmiştir. Halk günümüzde dahi bu hain kalkışmanın sancılarında halen kurtulabilmiş değil. Çünkü ülkede çok sevilen güzel ahlaklı bir başbakan, Yassıada'da idamla şehit edildi.

Başbakan katledişimizi yirmi küsur yıl kutladık. O günü bayram ilan ederek. Ne utanç verici bir kutlamaydı bu millet için.

Buna da sabrettik. En çok özgürlük diye bahşıran güruh, bu ülkeye hürriyet adına darağacı dikmekten öte bir hizmet yapmadı. Türk halkı üzerinde bu darbeyle müthiş bir korku psikolojisi uygulandı. Cuntaclar insanlarımızla ordumuz arasına görünmez duvarlar ördüler.

1950'de DP, iktidara geldiğinde Genelkurmay Başkanı ve diğer yüksek rütbeli subayları görevden alıp yerlerine CHP'yle ilişkisi olmamış kişileri getirerek Türk Silahlı Kuvvetlerinin yüksek komuta merkezinde tasfiyeye girişmiştir. Yine DP'nin çıkardığı ilk yasa halkın mutlaka yapılmasını istediği ezanın yeniden Arapça okunabilmesi olmuştur. Atatürk büstlerine yapılan saldırılar karşısında Atatürk'ü Koruma Kanunu'nu çıkarmış, Halk Evlerini kapatıp CHP'nin Haksız kazançlarının hazineye devri kanunu ile CHP'nin malvarlığını hazineye aktarmıştır. Atatürk'ün naaşı, Etnoğrafya müzesinden Anıtkabir'e nakledilmiştir. 1954 seçimlerinde % 58 oranında oy alarak rakipsiz olduğunu göstermiş-

tir.

Seçim sonuçları ile daha da güçlenen DP, dönemin ekonomik krizinin etkileriyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Başbakan Menderes'in, DP ile TSK arasında yaşanan gerilimlerde yapıcı rol üstlenmek istemesine karşı ordu içindeki rahatsızlık artmaya başladı. Parti içi anlaşmazlıklar sonucunda DP'den ayrılan 19 milletvekili, Hürriyet Partisini kurdu. Bu sırada ülkedeki ekonomik kriz, halkta da büyük rahatsızlık yarattı.

Selanik'te Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün doğduğu evin yanındaki Türk Konsoloslğunun bahçesine atılan iki bombadan birinin patladığı, evin ve konsolosluk binasının camlarının kırıldığı dedikodusunun yayılmasıyla Ankara, İstanbul ve İzmir'de halk sokağa döküldü.

6-7 Eylül 1955'teki olaylarda, Beyoğlu başta olmak üzere azınlıkların yaşadığı semtlere, kiliselere ve mezarlıklara saldırılar oldu. Bunun sonucunda birçok azınlık mensubu Türkiye'yi terk etti. Siyaseten gerilimlerin sürdüğü bu dönemde, 1959'un şubat ayında, Kıbrıs Anlaşması'nı imzalamak üzere Londra'ya giden Menderes'i ve heyetini taşıyan uçak, Gatwick Havalimanı'na inişe geçtiği sırada düştü.

Kazadan sağ kurtulan Menderes, ülkeye dönüşünde hem siyasilerin hem de halkın coşkulu karşılamasıyla moral buldu. Bu süreçte "yurt dışında birkaç aylığına tedavi edilmesi" önerilen Menderes, bu teklifi reddetti.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken CHP Genel Başkanı İnönü, Nisan 1959'da "Büyük Taarruz" adı verilen bir geziye çıktı. Milletvekilleri, partililer ve gazetecilerden oluşan grubun ilk durağı Uşak oldu.

Heyet burada "hükümet tarafından organize edildiği" öne sürülen bir grup gösterici tarafından protesto edildi ve İnönü bir göstericinin attığı taşla yaralandı.

Bu saldırının yanı sıra İnönü, İstanbul'a dönüşünde arabasıyla şehre girerken bir grubun saldırısına uğradı. Bu olayda ise "polis ve askerın göstericilere müdahale etmediği" iddia edildi. Bu süreçte üniversite öğrencilerinin hükümet aleyhine gösterileri başladı.

İstanbul Beyazıt Meydanı'nda üniversite öğrencilerinin eylemi sırasında Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz, seken bir kurşunun başına isabet etmesi sonucu hayatını kaybetti. Emeksiz'in "polis kurşunuyla hayatını kaybettiği" yönündeki haberler dolayısıyla olaylar daha da şiddetlendi. Yaşananlar nedeniyle İstanbul ve Ankara'da sıkıyönetim ilan edildi.

Ankara'da 5 Mayıs 1960'da bir öğrenci grubu, "555K" yani "5'inci ayın 5'inde saat 5'te Kızılay'da" koduyla gösteri düzenledi. Menderes, eylemcilerle hitap etmeye çalıştı ancak başaramadı. Öğrencilerin arasına girerek konuşmak isteyince, bir öğrenci Menderes'in boğazını sıktı. Menderes "Ne istiyorsun" diye sorduğu gençten "Hürriyet istiyorum" cevabını aldı. Menderes, tarihe geçen "Bir başbakanın boğazını sıkıyorsun bundan ala hürriyet mi var?" ifadelerini ise burada kullandı.

Tüm bu gelişmelerin ardından TSK içerisindeki bazı general ve subayların oluşturduğu 38 kişilik Milli Birlik Komitesi (MBK), "DP'nin ülkeyi gitgide bir baskı rejimine ve kardeş kavgasına götürdüğü" gerekçesiyle 27 Mayıs 1960'ta sabaha karşı yönetime el koydu.

Yassıada'ya götürülüp, yargılanan Menderes başta olmak üzere hiçbir sanığa savunma hakkı tanınmadı. Davalarda, Hakim Salim Başol'un "Anlatın, buralara cevap verin" sözleri üzerine "Arz edeyim efendim" şeklinde iddialara cevap vermeye çalışan Menderes'in sözleri hep "Kısa kes" ifadeleriyle yarım bırakıldı. Menderes, ruh halini şu sözlerle anlattı:

"Dört-beş aydan beri tamamıyla tecrit vaziyetinde bulunuyorum ve tek bir odanın içinde ve günün 24 saatinde her saat değişen bir nöbetçi subayın nezareti altında hiç kimse ile konuşmak imkanı mevcut olmamak şartı ile yaşıyorum. Bu itibarla konuşma takatim hakikaten zaafa uğramış bulunuyor."

Aralarında eski bakan, eski milletvekilleri, Tahkikat Komisyonu üyeleri, İstanbul Valisi ile İstanbul Belediye Başkanının da bulunduğu 31 sanık hakkında ise müebbet hapis cezası verildi. Sanıklardan 92 kişiye 20 yıl ile 6 yıl arasında ağır hapis, 94 kişiye 5 yıl ağır hapis cezası verildi. Bazı sanıklar kısa süreli hapis cezasına çarptırılırken bazıları beraat etti. Başbakan Menderes ve iki bakan arkadaşı için ise idam cezası verildi. Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan 16 Eylül 1961'de sabaha karşı, Menderes ise İmralı Adası'nda 17 Eylül 1961'de sağlık muayenesini yapan doktor heyetinden sağlam raporu alındıktan sonra saat 13.21'de idam edildi.

27 Mayıs darbesinde, halk sessizliğini bozmuş olsa da, esasında o kanlı günler Türk Milletinde büyük bir uyanışa vesile olmuştur. Cuntacılar yaptıkları bu darbeyi sanki Türk Ordusunun tamamı gerçekleştirmiş gibi algı operasyonu yapmışlardır. Halbuki sadece alt kesimdeki genç subayların tetiklemeleriyle darbe gerçekleştirilmiştir. Aslında bütün ihtilaller için ortak hakikattir. Muaffak olurlarsa, halk nezdinde kabul görür, devlet yönetimini ele geçirirler. Başarısız olurlarsa

isimleri anarşistlerle anılır. 27 Mayıs sudan bahanelerle gerçekleştirilmiştir. Tarihçi Kadir Mısıroğlu, 60 darbesini yapanlar hakkında şu sözleri sarf eder;

"Gerçekten darbe için istinad edilen sudan bahaneler, daha ihtilal nihayet bulmadan bile müessiriyetini kaybetmiştir. Ve Türk umumi efkarı onların icraatlarına karşı her vesileyle izhardan geri kalmamıştır. Bunu hissedene 27 Mayıs ihtilalcileri, maruz kaldıkları husumeti, daima bu kutsi müesseseye karşı göstermek açık gözlülüğünü irtikap etmişlerdir. Hakikatte ise onların şerefli Türk ordusuyla alakaları daha ilk günden fiili ve psikolojik olarak kesilmiş bulunuyordu. İşte kendilerini Türk Ordusunun bütünü gibi gösteren ihtilalcilerin tarih boyu mukaddes bir ocak bilinen ordumuz adına ölçsüz ve hadsiz beyanlar vermeleri, bu alışkanlığın fiili tezahürleridir. Düşman dıştan olursa, onu teşhiste, dağdaki çoban dahi tereddüt etmez. Ama içten ise teşhiste en akli erenlerin bile tereddüt gösterecekleri muhakkaktır."

Türk Tarihinde ilk darbe ve diğer önemli darbeler

Çinlilerin oyun ve entrikalarıyla nice Türk Devletlerinin yıkıldığını tarihten biliyoruz. Çinliler Hun akınlara karşı dillere destan heybetinde Çin Seddi'ni inşa ettiler. Hun kelimesi adam, insan ve halk anlamına geliyordu. Savaşçı karakterleri baskın olan Hunlar, sürekli göçebe altında yaşadıkları için devletin sınırlarını genişletmişlerdi. Türklerden korkan Çinliler, Çin Seddi'nden başka çareler de aradılar. Çin Prenseslerini Türk hakanlarıyla evlendirip, Türk saraylarına o prenseslerin yanında çok sayıda hizmetkârlar gönderdiler. Bu Çinli hizmetkârlar Türk Halkı arasında casusluk görevi yaptılar. Türk beylerini birbirine karşı kıskırttılar.

Çin Prensesleriyle evlendirilen kağanlardan biri de Teoman Handı. Çinli Prenses Yen Shi ile evlendi. Bu prenses Teoman Hanın büyük oğlu Mete'nin üvey anası idi. Yarı Türk, yarı Çinli melez bir tigin doğuran Yen Shi, oğlunun babasından sonra Türk Devletinin başına geçebilmesi için Mete Hanı öldürmek gayesiyle entrikalar çevirdi. Nihayet Teoman Hanı oğlu Mete Hanı öldürmeye ikna etti.

Türk Töresine göre hakanın anasının da, babasının da Türk olması mecburiyeti vardı. Babasının töreyi bozması üzerine Mete; "Hakan bile olsa, kimsenin töreleri çiğnemeye hakkı yoktur!" diyerek, babasına baş kaldırdı. Askerlerini zorlu bir eğitim sürecinden geçirerek, en güvendiği adamlarıyla bir ordu kurup, babasına karşı bir darbe yaptı. Babasını, Çinli üvey anası ve melez oğlunu öldürüp, devlet idaresini ele geçirdi. Kağanlık koltuğuna oturdu.

31 Mart Darbesi

Tarihimize 31 Mart Vakası olarak geçmiş elim bir hadise de sesi çok yüksek çıkmış bir darbedir aslında. Koca Osmanlı Devletini yıkmak için İttihat ve Terakki Fırkasının İstanbul'da tertip ederek çıkarttığı ve masum Türk kanlarının sokaklarda aktığı büyük bir facianın adıdır. Her sebeble İslama ve Müslümanlara saldıranlar bunun sebebini de irtica olarak nitelerler. Hüriyeti ve hüriyetçileri yok etmek için olayın Sultan Abdülhamit'in tertibi olduğunu iddia ederler. Tam tersi. 31 Mart'ın gayesi Ulu Hakan Abdülhamit'i tahttan indirmek , Yıldız Sarayının tüm hazinesini soyup, İttihat ve Terakki Merkezine götürmek; sonra da yurt dışında yan gelip yatarak bu serveti harcamak gayesiy-le yapılmıştır. İstanbul'u yıktılar yıktılar.

31 Mart'ın 14. Günü Taşkışla'nın avlusunda cesetler yığılmış, ortalık mezbaha halindeydi. Gagavuz Enver ve arkadaşlarının Selanik'ten yola çıkardığı hareket ordusu İttihat ve Terakki üyeleri tarafından sevinçle karşılandı. Sultan Abdülhamit bunların karşısına kendi otuz bin kişilik ordusunu milletimin kanı dökülmesin düşüncesiyle çıkartmadı. Ama merhametten maraz doğar derler ya. Bulgar ve Yunan çetecilerden müteşekkil uydu-ruk hareket ordusu üçbin askerimizi öldürdü. Bu binlerce şehit, birer ikişer kanlı elbiseleriyle büyük bir çukura atıldılar. Taşkışla faciası Ortaçağ'da dahi görülmemiş bir katliamdır. Hüriyet diye kızılca kıyamet koparan Enver, Osmanlı Tarih sahnesinden silmek isteyen düşmanlara bu katliamı yaptırmış, ardından da İttihat Terakki Merkezine Yıldız Sarayının tüm hazinesini taşınmıştır. Bu facianın meçhul kurbanları bir Müslüman mezarlığına bile gömülmediler. Surp Agoğ Ermeni Mezarlığında kimlikleri bile belli olmadan yatıyor-lar. (Kaynak; Taşkışla'da 31 Mart Faciası. Aykurt Neşriyatı)

Romalı fikir adamı Cyrus; **"En sefil hayat baş-kalarının istediği şekilde yaşanandır"** der. En sefil hayatı kendi muhterislikleri uğruna kendi milletlerine layık gören İttihatçılar,Tarihe eli kanlı eşki-yalar olarak geçmişlerdir.

12 Mart 1971 Muhterası

Eski Başbakan Adnan Menderes, iki bakanın idamıyla sonuçlanan 60 darbesi, ülkede çalkantılı bir sürecin önünü açtı. Toplumsal olayların arttığı, karşıt görüşlü gruplar arasında çatışmaların yaşandığı bu süreçte, 16 Şubat 1969'da Türkiye siyasi tarihine "kanlı pazar" olarak geçen olay yaşandı. İstanbul'a demirleyen Amerikan 6. Filo-sunu protesto sırasında 2 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı.

Anayasa değişikliğiyle "DP'lilerin siyasi hak-

larının iade edilmesine" yönelik TBMM'ye verilen teklif, dönemin siyasi tartışmalarını daha da alevlendirdi. Genel Başkanlığını İsmet İnönü'nün yaptığı CHP'nin de olumlu baktığı bu teklife, silahlı kuvvetler karşı çıktı. Büyük tartışmaların yaşandığı bu süreçte, anayasa değişikliği teklifi, komis-yonda geri çekilmek zorunda kaldı.

12 Mart 1971 Muhterası

Eski Başbakan Adnan Menderes, iki bakanın idamıyla sonuçlanan 60 darbesi, ülkede çalkantılı bir sürecin önünü açtı. Toplumsal olayların arttığı, karşıt görüşlü gruplar arasında çatışmaların yaşandığı bu süreçte, 16 Şubat 1969'da Türkiye siyasi tarihine "kanlı pazar" olarak geçen olay yaşandı. İstanbul'a demirleyen Amerikan 6. Filo-sunu protesto sırasında 2 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı.

Anayasa değişikliğiyle "DP'lilerin siyasi hak-larının iade edilmesine" yönelik TBMM'ye ve-rilen teklif, dönemin siyasi tartışmalarını daha da alevlendirdi. Genel Başkanlığını İsmet İnönü'nün yaptığı CHP'nin de olumlu baktığı bu teklife, silahlı kuvvetler karşı çıktı. Büyük tartış-maların yaşandığı bu süreçte, anayasa değişikliği teklifi, komisyonunda geri çekilmek zorunda kaldı.

Siyasi gerginlik devam ederken 1969 genel seçimine gidildi. Süleyman Demirel'in liderli-ğindeki Adalet Partisi, seçimlerde büyük başarı kazanarak tek başına iktidar oldu. Demirel'in başbakan olduğu bu seçimde, 143 milletvekili çıkaran CHP, ana muhalefette kalmaya devam etti. Sıkıyönetim ilan edildi. Hükümetin, yasa dışı örgüt eylemleri, sokak ve üniversite olaylarıyla karşı karşıya kaldığı bu süreçte, siyasi ve ekono-mik sorunlar da derinleşti.

Adalet Partisi ve CHP'nin, çalışma yaşamını ve temel sendikalar mevzuatını düzenleyen 274 sayılı İş Yasası ile 275 sayılı Sendikalar Yasası'n-da yaptığı değişiklik, başta DİSK olmak üzere çeşitli sendikaların tepkisine yol açtı. 15-16 Haziran 1970'te büyük işçi eylemlerine sahne olan Türkiye'de on binlerce işçi, "Sendikal örgütlenme ve grev hakkının kısıtlanacağı" gerekçesiyle başta İstanbul olmak üzere, Türkiye genelinde eylem ve yürüyüşlere başladı.

Polisin müdahale ettiği eylemlerin büyümesi üzerine Bakanlar Kurulunca İstanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan edildi. Bu süreçte, bazı sa-nayi bölgelerinde polisin yanı sıra askeri birlikler de görev aldı. İşçi eylemleriyle siyasi krizlerle mücadele eden hükümetin karşı karşıya kaldığı sorunlardan biri de öğrenci olayları oldu. Üniversitelerde karşıt görüşlü gruplar arasında çıkan ve emniyet güçlerince güçlükle bastırılan olaylarda, çok sayıda öğrenci yaralandı.

Eski ABD Ankara Büyükelçisi Robert Komer'in otomobilinin ODTÜ'yu ziyareti sırasında yakılması, Ankara'da, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarınınca 4 ABD askerinin kaçırılıp sonrasında serbest bırakılması da dönemin öne çıkan olayları arasında yer aldı. Ekonomik sıkıntuların da yaşandığı Türkiye'de, halk yoksullaşmaya, sosyal sorunlar artmaya başladı. Türkiye'de 1971'e gelindiğinde darbenin ayak sesleri duyulmaya başlandı.

Sonunda ordu, 27 Mayıs 1960'dan yaklaşık 11 yıl sonra sivil siyasete yeniden müdahale etti. **12 Mart 1971'**de saat 13.00'te, Genelkurmay Başkanı Memduh Taçmaç, Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler, Deniz Kuvvetleri Komutanı Celal Eyiceoğlu ve Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur'un imzasını taşıyan **muhtura**, TRT radyolarından okundu.

Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a, Başbakan Demirel'e, TBMM'ye ve Cumhuriyet Senatosu'na yazılı gönderilen 3 maddeli muhturada, Demirel istifa etmez ve yerine askerlerin onaylayacağı bir hükümet kurulmazsa, ordunun idareyi doğrudan üzerine alacağı bildirildi. **Muhturanın gerekçesi: Vahim ortam**

Başbakan Süleyman Demirel'in istifa etmek zorunda kaldığı bu süreçte Türkiye, "ara rejim" dönemine girdi. Çok sayıda işkence ve kötü muamele iddiasının ortaya atıldığı, demokrasinin kaybedildiği bu dönemde, temel hak ve özgürlükler de ağır yara aldı.

Muhtura sonrasında başlayan operasyonlarda birçok kişi gözaltına alınıp hapse atıldı. Bu süreçte, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, 6 Mayıs 1972'de idam edildi.

12 Eylül 1980 Darbesi

Aynı plan, yine aynı gerekçelerle 12 Eylül sabaha karşı uygulamaya konuldu, artık sokaklara palet ve postal sesleri hakimdi.

Emir-komuta zinciri içinde gerçekleştirilen bu darbe, 27 Mayıs 1960 darbesi ve 12 Mart 1971 muhturasının ardından Türkiye Cumhuriyeti tarihinde silahlı kuvvetlerin yönetime üçüncü açık müdahalesi olarak tarihteki yerini aldı.

12 Eylül 1980 Cuma günü saat 03.59'da Türkiye radyoları (TRT) İstiklal Marşı'nın çalınmasıyla birlikte yayına geçti. Daha sonra anons yapılmadan Harbiye Marşı çalındı. Marşın bitiminde Genelkurmay ve Milli Güvenlik Konseyi Başkanı Orgeneral Kenan Evren imzasıyla yayınlanan Milli Güvenlik Konseyi'nin bir numaralı bildirisi okunmaya başlandı. Bu bildiriyi 5 bildiri daha izledi. Darbenin dış bağlantıları ise yine hazırlık dönemi konusunda net fikir verecektir. Afganistan ve İran'da sorun yaşayan ABD ve NATO'nun Türkiye'yi de kaybetmekten korktu-

ğu ve darbeye her türlü desteği verdiği biliniyor. Dönemin ABD Başkanı Carter'a Ankara'daki Amerikan diplomatik kaynaklarından geçilen "Bizim çocuklar başardı" cümlesi Kenan Evren ve arkadaşlarından böyle bir darbenin dört gözle beklendiğinin bir kanıtı niteliğindedir.

Emir-komuta zinciri içinde gerçekleştirilen bu darbe, 27 Mayıs 1960 darbesi ve 12 Mart 1971 muhturasının ardından Türkiye Cumhuriyeti tarihinde silahlı kuvvetlerin yönetime üçüncü açık müdahalesi olarak tarihteki yerini aldı.

12 Eylül 1980 Cuma günü saat 03.59'da Türkiye radyoları (TRT) İstiklal Marşı'nın çalınmasıyla birlikte yayına geçti. Daha sonra anons yapılmadan Harbiye Marşı çalındı. Marşın bitiminde Genelkurmay ve Milli Güvenlik Konseyi Başkanı Orgeneral Kenan Evren imzasıyla yayınlanan Milli Güvenlik Konseyi'nin bir numaralı bildirisi okunmaya başlandı. 12 Eylül askeri darbesi ile Süleyman Demirel'in başbakanı olduğu hükümet görevden alındı, TBMM lağvedildi. 1970 sonrasında değiştirilen 1961 Anayasası uygulamadan kaldırıldı ve Türkiye siyasetinin yeniden tasarlandığı askeri dönem başladı.

Cuntaclar, 13 generali ülke genelinde ilan ettikleri 13 sıkıyönetim bölgesine komutan olarak atarken Türk Hava Kurumu, Çocuk Esirgeme Kurumu ve Kızılay dışındaki demeklerin faaliyetleri de durduruldu.

Siyasi partileri de lağveden askeri yönetim, Süleyman Demirel ile Bülent Ecevit'i Hamzakoy'a, Necmettin Erbakan ile Alparslan Türkeş'i ise Uzunada'ya sürgüne gönderdi. Siyasi yasaklar geldi.

Darbeye liderlik eden 5 generalin oluşturduğu Milli Güvenlik Konseyi, bütün yetkileri ele aldı. Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Bülent Ulusu'ya kurulan hükümet, 21 Eylül'de göreve başladı.

Günde 15-20 kişinin öldürüldüğü cinayetler, çok sayıda insanın hayatına mal olan katliamlar bıçak gibi kesildi. Evren'in "Şartların olgunlaşmasını bekledik!" sözüyle tarihe geçti. Ve halkın nefretini kazandı.

TBMM kapatıldı, 1961 Anayasası ortadan kaldırıldı. Ülke 13 sıkıyönetim bölgesine ayrıldı. 13 general sıkıyönetim komutanı olarak atandı. Belediye başkanlıklarına askerler getirildi. Darbenin ardından geçen 3 yıl içinde önemli kanunların tamamına yakını değiştirildi ve askeri yönetimin belirlediği Danışma Meclisi tarafından hazırlanan 1982 Anayasası, yapılan "güdümlü" referandumla yüzde 92'lik "Evet" oyu aldı.

Yönetime el koyan cuntacı askerler, acısı yıllarca sürecek idamların kararını da verdi. Darbeden sonra ilk idamlar, 9 Ekim 1980 tarihinde gerçekleşti. İlk olarak sol görüşlü Necdet Adalı, ardından ülkücü Mustafa Pehlivanoglu idam edildi. Darbe öncesinde bir askeri inzibat erini öldürdüğü gerekçesiyle hüküm giyen 17 yaşındaki Erdal Eren, 19 Mart 1980'ta idama mahkum edildi.

Darbeci Kenan Evren'in 17 yaşında astırdığı Erdal Eren için söylediği "Asmayalım da besleyelim mi?" sözü ise yıllarca unutulmadı. Yargıtay tarafından Eren'in idam kararı, iki kere iptal edilmesine rağmen, Milli Güvenlik Konseyi tarafından onaylanan kararlar ve yaşu büyütülerek 13 Aralık 1980'de Ankara Merkez Ulucanlar Cezaevi'nde infaz edildi.

Milyonlarca kişinin hayatını etkileyen kararların altına imza atan askeri yönetim yıllar sürecek travmalara neden oldu. Darbe sürecinde 650 bin kişi gözaltına alındı, açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı, 7 binden fazla kişi için de idam cezası istendi. Bunlardan 517 kişiye idam kararı verilirken kararların 50'si uygulandı.

12 Eylül darbesiyle ülkedeki anarşi ortamı durdurulmuş, alınan sert tedbirlerle güvenlik sağlanmıştı. Bu durum insanların birçoğunda 12 Eylül yönetimine güveni oluştursa da gerçek daha sonra orta çıkacaktı. 12 Eylül rejimi darbeden kısa süre sonra başlattığı yargılamaları bir cadı avına dönüştürecek yüz binlerce insanı gözaltına alacaktı. Ülkedeki bir çok insanın yakından etkilendiği yargılamalar Türkiye tarihine kara bir leke olarak geçti. 12 Eylül mahkemeleri yiten hayatlara, hayallere ve aclara sahne olacaktı...

12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra yürürlüğe giren, "Milli Güvenlik Konseyi üyelerinin yargılanamayacağı"na dair Anayasa'nın geçici 15. maddesi, 12 Eylül 2010'daki referandumun ardından kaldırıldı.

12 Eylül darbesinin sorumluları ile bu kişilerin emir ve talimatlarını uygulayanlar hakkındaki suç duyurularının ardından, darbe döneminin Genelkurmay Başkanı, Yedinci Cumhurbaşkanı Kenan Evren ile eski Hava Kuvvetleri Komutanı emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya 4 Nisan 2012'de, darbeden 32 yıl sonra yargılanmaya başlandı. Yargıtay'da temyiz istemi görüşülen dava, iki ismin hayatını kaybetmesinin ardından düştü.

28 Şubat Postmodern Darbesi

Yeni bir siyasi dönemin kapısını aralayan ve yoğun tartışmalara neden olan 28 Şubat'a giden süreçte Türkiye, tarihinin önemli günlerinden birini yaşadı.

Necmettin Erbakan'ın başbakanlığında, Refah Partisi (RP) ve Doğru Yol Partisi (DYP) arasında 28 Haziran 1996'da kurulan 54. Hükümet'te, DYP Genel Başkanı Tansu Çiller Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı olarak görev aldı.

"Rejimin tehdit edildiği" görüşünün sık sık dillendirildiği bu dönemde, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, Erbakan'ın, 24 Ocak 1997'de Kayseri'ye yaptığı gezi sırasında, tek tip elbise giyip bere takan il örgütü görevlileriyle ilgili partiye uyandı bulundu. Söz konusu durumun "Siyasi Partiler Yasası'na aykırı olduğunu" ifade eden Başsavcılık, RP Kayseri İl Yönetim Kurulunun 30 gün içinde görevden el çektilmesini istedi.

Başsavcılık, "fesih işleminin yapılmaması halinde, RP hakkında kapatma istemiyle dava açılacağını" da partiye ilettil.

RP'li Sincan Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ın 31 Ocak 1997'de düzenlediği "Kudüs Gecesi"nde İran'ın Ankara Büyükelçisi Muhammed Rıza Bagheri'nin de katılarak bir konuşma yapması ve sergilenen gösteriler, "rejim tartışmalarının" daha da alevlenmesine yol açtı.

Başbakan Erbakan, 1 Şubat 1997'de, kamuoyundan yükselen itiraz sesleri ve DYP'li bazı bakanların "İmza atmaz" tepkisine rağmen "üniversitelerde başörtüsünü serbest bırakan" kararnameyi Bakanlar Kurulunda imzaya açtı.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ve Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Başsavcılığı, tepkilere yol açan "Kudüs Gecesi"ni düzenleyen RP'li Belediye Başkanı Yıldız hakkında 2 Şubat 1997'de aynı ayı soruşturma başlattı. 28 Şubat'ta yapılan MGK toplantısı 9 saat sürdü. Bu toplantıda laikliğin demokrasi ve hukukun teminatı olduğu vurgulandı. Bu kararlar hükümete bildirildi. Kararda dikkati çeken maddeler şunlardı. "Laiklik için yasalar uygulanmalı. Tarikatlarla bağlı okullar denetlenmeli ve MEB'e devredilmeli. 8 yıl kesintisiz eğitime geçilmeli. Kuran kursları denetlenmeli. İrtica nedeniyle ordudan atılanları savunan ve orduyu din düşmanıymış gibi gösteren medya kontrol altına alınmalı, kıyafet kanununa riayet edilmeli. Kurban derileri demeklere verilmemeli."

Bu dönem, başta muhafazakâr kesime karşı başörtüsü yasağı gibi

Ayrımcı uygulamalara ve insan hakları ihlallerine sahne olmuş, başörtülü

öğrenciler okullardan atılmış, ikna odaları kurulup başlarını açmaları için

zorlanmış ve çok sayıda kamu personeli işinden atılmıştır. 28 Şubat'a Fetö lideri

Gülen'in hükümete; "Beceremediniz, çekilin!" cümlesi damgasını vurdu.

Bugün 28 Şubat'ın Firavunu Çevik Bir gibiler halk düşmanlığının hesabını

Veriyorlar ise, darbelerden bu ülke çok büyük ders almış demektir.

Son Hain Kalkışması

15 Temmuz 2016 Fetö'nün Darbe Teşebbüsü

Türk Başkanı Sn. Erdoğan, Fetö örgütü ile Selçuklu Devletinde siyasi, askeri saldırılar yapıp, suikastler düzenleyen Haşhaşiler arasında isabetli bir paralellik kurmuştu. Çünkü hakikaten karşımızda, büyük bir gizlilikle kendini saklamış; Okyanus ötesindeki güçlerden destek almayı bir hedef haline getirmiş ama kendi ideolojisine hiçbir fikri katmayan Hasan Sabbah benzeri bir hain vardı. Tarihçilerimiz de 15 Temmuz kalkışmasını Selçuklu döneminde Batnilikten neşet eden Sabbahi hareketine çok benzediğini söylüyorlar.

Bu darbe teşebbüsü de meşru iktidara karşı ayağa kalkmış bir takım hainlerin, belli bir plan çerçevesinde yönetim hakkını ele geçirme teşebbüsüdür.

Haçlı dünyası er meydanlarında asırlarca uğradığı hezimetin acısını hala içinde taşıyor. Türk Milletinin İslamla bir zamanlar şahsiyetinin zirvesine çıkıp, dünyaya nasıl hükmettiğini unutamıyor.

Bu nedenle de her fırsatta birliğimizi, dirliğimizi tahrip ve imha hareketinden vazgeçmiyor. Bunu da en çok içimizden devşirdiği cahil, gafiller vasıtasıyla yapıyor. Tüm temelsiz iç ve dış saldırılara rağmen, hala bu ülkede bir çok vatansız gayretle yanan ateşleri söndürmeye çalışıyorlarsa bu tamamen Allah'ın lütfu sayesinde.

Türk Milleti 2500 yıllık tarihi boyunca birçok devlet kurmuş, imparatorluk kurmuştur. Her yere hakkı ve adaleti götürmüştür. Asla sömürgeci, emperyalist olmamıştır. Hüriyet içinde yaşamaya olan temayülü, esasında onun bünyesinde bir karakter olarak yer etmiştir. Bu temayüldür ki, onu 15 Temmuz gecesi, artık sabrının sonuna gelmişlerin can havliyle ülkesini canı pahasına korumak için meydanlara

dökmüştür.

Ordu ve devletin içine yerleşmiş hainler, topyekün kalkışa yeltendiler. Kendi vatandaşlarının, askerlerinin, polislerinin üzerine milletin tank, tüfek ve savaş uçaklarıyla ateşler yağdırdılar. Ama darbelerle gelen nice felaketlere tahammül etmiş bu millet, Mevlana Celalettin Rumi'nin;

"Benim çün divane diyorlar. Divane olan gönlümdür. O halde ayağıma zincir vurmaya cesaret niye?" haykışıyla o ateşlere bedenlerini siper ettiler. Halk tekbir sesleri ve salalar arasında meydanlara indi.

Dile kolay. Bir gecede 248 şehit. Binlerce yaralı. Allah onların üzerinden rahmetini esirgemesin. Gökten üzerlerine bomba fırlatan F16 lar bile onları durduramadı. Bu ülkeyi o gece ailesine; Ben gidiyorum. Memleketimi bir avuç çapulcuya bırakamam." Diyen vatansızlar kurtardı.

Elin atna binen tez inermiş ya. Aynen öyle oldu. Hainler yenilgiye uğradılar. Kimi arkalarına bakmadan kaçtı. Kalanlar tutuklandı. Hala; "Hele şimdi bir kaçalım/ sonra neler yapacağız." Keyfiyetinde, bekleyişinde hain zihniyetlerinden vaz geçmeyen insanlar var içimizde. Bunların nasıl serbestçe devlet aleyhine propaganda yaptıklarına hayret etmemek mümkün değil. Yüzlerce insan tanklar altında ezilerek ya da bombalarla şehit edildi. Umurlarında değil. Bugün ülke bekamız ve felahımız adına içimizdeki düşmanları tanıma mecburiyetimiz var.

Hiçbir Müslüman, kendisine sunulan özgürlük yolunun tahrif ve tahribine izin veremez. Fitnenin körükleyiciliğini yapmış satılık kalem sahipleri, siyasiler kendilerini yüreklendiren şeytan Batılının lainlerine kanarak, darbelerle çanak tutmuşlardır. Tutmaya da devam ediyorlar.

!5 Temmuz. Unutmama günümüz bugün. Şehit asker, sivil tüm insanlarımız için vefa ile yüreklerimiz saf tutmalı. Vatan uğruna can veren tüm cesur Müslümanlar Fatihalar, Yasinlerle anılmalı. Son nefeslerimize kadar aynı iman ve milli şuurla yüreklerimiz çırpınmalı. En büyük hakikat şu; Biz darbelerle hep karşı olduk. Ve hep karşı duracağız. Bütün şehitlerimizin mefkurelerini ebedi devlet ruhumuzda yaşatacağız.

Perihan Akçay

Bir alim; "Tevekkül edenin yaveri Hak'tır!" der. 15 Temmuz gecesi davamız haktı. Zalimlere, düşmanlarımıza maşalık yapan hainlerin zulmüne vatansız halk tüm gücüyle direndi.